

מקומות שאין בהם נגעי בתים

לדעת תנא קמא – ירושלים לא נתחלקה לשבטים, [וכן דעת אחת הברייתות שתתבאר בעזה"י להלן], **ולכן כל בתי ירושלים אינם מטמאים בנגעים**, שנאמר, "כִּי תָבֹאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם לְאֶחְזָה וְנִתַּתִּי נָגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֶחְזָתְכֶם" (ויקרא י"ד ל"ד), ללמד, שאין נגע צרעת אלא במקום שנתחלק להם לאחוזתה, להוציא את ירושלים, שלא נתחלקה לשבטים.

ולדעת רבי יהודה – ירושלים נתחלקה לשבטים, [וכן דעת אחת הברייתות שתתבאר בעזה"י להלן], **ולכן רוב בתי ירושלים מטמאים בנגעים**, ואם כן היא בכלל הכתוב "אֶחְזָתְכֶם". אמנם גם לדעת רבי יהודה, יש מקומות שאינם מטמאים בנגעים.

- **מתחילה היו סבורים** שלדעתו **מקום המקדש לבדו אינו מטמא בנגעים**, שנאמר "וּבָא אֲשֶׁר לוֹ הַבַּיִת" (ויקרא י"ד ל"ה), ומקום המקדש מקודש ואי אפשר לקיים בו דין זה. אולם דחו זאת, כי אם כן, בתי כנסיות ובתי מדרשות של כרכים גם כן לא יטמאו בנגעים, כי של רבים הם, ואין לומר בהם "וּבָא אֲשֶׁר לוֹ הַבַּיִת".

- **ומסקנת הסוגיה**, שאמנם לדעת רבי יהודה, **כל המקומות המקודשים, כלומר בתי כנסיות ובתי מדרשות של רבים, אינם מטמאים בנגעים**.

ירושלים נתחלקה ליהודה ובנימין

לדעת ברייתא אחת, ירושלים נתחלקה לישראל, כשאר הארץ, אבל לא נתנה כולה לשבט אחד, אלא חלק ממנה ניתן ליהודה, וחלק ממנה ניתן לבנימין.

חלקו של יהודה היה מצד מזרח, וכלל את מזרחו של **הר הבית**, **והלשכות** [שבתוך החיל], **ושלוש העזרות** [א) עזרת נשים. (ב) ועזרת ישראל, הן אחת עשרה אמה שישראל רשאים ליכנס לפנים מן השער. (ג) ואחריהם לצד מערב עזרת כהנים, אחת עשרה אמה שבין דריסת רגלי ישראל למזבח החיצון].

וחלקו של בנימין היה מצד מערב, וכלל את האולם, וההיכל, ובית קדשי הקדשים.

ובין ההיכל לבין עזרת כהנים יש את מקום המזבח שלושם ושתים אמה, וכן את בין האולם ולמזבח עשרים ושתים אמה, ורוחב זה כמעט כולו היה של בנימין, מלבד רצועה מועטת של יהודה במקום יסוד מזרחי של המזבח, ומאחר שאותה רצועה